

РЕШЕНИЕ

№ 2612

гр. София, 21.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 13.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **12214** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 във вр.с ал.1, т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Х. А., гражданка на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 5667/19.09.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в противоречие с административно-производствените правила и материалния закон. Жалбоподателката се оплаква, че неправилно не е кредитирана бежанската ѝ история, при положение, че тя попада в категорията лица от уязвима група – майка с пет малолетни деца. Настоява, че тя и семейството ѝ са били преследвани от страна на т.нар. Ислямска държава по етнически признак /кюрди сунити/. Твърди, че ситуацията в И. се влошава със всеки изминат ден. Отправеното до Съда искане е след отмяната на решението преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане. В с.з. жалбоподателката се явява лично и с адвокат, назначен по реда на Закона за правната помощ, поддържа жалбата и моли преписката да се върне на административния орган с указания да ѝ бъде предоставен статут в Република България.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде

отхвърлена.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх.№ 105450-316/18.4.2016 г. по описа на СДВНЧ-Любимец при дирекция Миграция в МВР, потвърдено с молба вх.№ 892/20.04.2016 г. до ДАБ-МС, подадена от жалбоподателката Х. Х. А., гражданка на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], етническа принадлежност – кюрд, по вероизповедание мюсюлманка - сунит, семейно положение – омъжена. С подадената молба тя е поискала международна закрила за себе си и и като законен представител на малолетните си деца А. Х. А. - гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]; Джихад Х. А. - гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]; А. Х. А. - гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]; М. Х. А. - гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]; и А. Х. А. - гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН]. Личните данни на молителите са установени въз основа на представени национални паспорти.

Доколкото настоящото дело е образувано по жалба само на Х. Х. А. против указаното решение, при установяване на фактическата обстановка Съдът ще се спре само на относимите към нея факти и обстоятелства.

Чужденката е получила копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписала лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: ВР109С1604190001. [банкова сметка]. Във връзка с образуваното производство е изискано и становище на ДАНС, в отговор на което с писмо от 26.05.2016 г. е посочено, че ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ (л.257).

С Решение № 7108/25.08.2016 г., издадено от Председателя на ДАБ при МС на молителката е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, връчено и на 31.08.2016 г. Решението е обжалвано пред Административен съд-гр.Х., който с Решение № 387 от 24.11.2016 г., постановено по адм.дело № 627/2016 г., е отхвърлил жалбата. Съдебното решение е обжалвано, е с Решение № 8560 от 04.07.2017 г., постановено по адм.дело № 5816/2017 г. по описа на ВАС, същото е отменено поради нередовно призоваване и делото е върнато за разглеждане от друг съдебен състав.

С Решение № 592 от 25.09.2017 г., постановено по адм. дело № 758/2017 г. по описа на Административен съд-гр.Х., е отменено Решение № 7108/25.08.2016 г. на Председателя на ДАБ и административната преписка е върната на административния орган с указания за прилагане на закона. Съдебното решение е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 9869 от 18.07.2018 г., постановено по адм.дело № 13027/2017 г., го е оставил в сила. Съдът е приел, че Х. Х. А. в качеството си на член на семейство, чиито съпруг, подал отделна молба за закрила и с оглед запазване целостта на семейството има правото да се ползва от правата, които нейният съпруг би придобил при евентуално уважение на молбата му. В този смисъл Съдът е преценил, че при разглеждане молбата на Х. Х. А. същата следва да бъде обсъдена във връзка с молбата

за закрила на нейния съпруг.

В тази връзка, с Решение № 3596/09.11.2018 г. на Председателя на ДАБ производството по предоставяне на международна закрила на Х. Х. А. следва да бъде спряно до окончателното произнасяне на ВАС по делото на нейния съпруг – Х. А. А., ЛНЧ: [ЕГН]. По отношение на същия с Решение № 7110/25.08.2016 г. на Председателя на ДАБ на Х. А. А. е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението на административния орган е обжалвано по съдебен ред, като с Решение № 744 от 07.11.2017 г., постановено по адм.дело № 775/2017 г. по описа на Административен съд-Хасково, жалбата против същото е отхвърлена. Съдебното решение е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 2168 от 14.02.2019 г., постановено по адм.дело № 1145/2018 г., го е оставил в сила.

Х. А. А. е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила, която не е допусната до производство с Решение № 3X/25.04.2019 г. на Интервюиращ орган в РПЦ-Х.. Същото е оспорено пред АССГ, който с Решение № 4411 от 27.06.2019 г., постановено по адм.дело № 5433/2019 г., е отхвърлил жалбата. Към датата на издаване на обжалваното по настоящото дело Решение № 5667/19.09.2019 г. на Председателя на ДАБ Х. А. А. е със статут на чужденец.

С Решение № 1996/29.03.2019 г. на Председателя на ДАБ при МС, производството за предоставяне на международна закрила на Х. Х. А. е възобновено, поради обстоятелството, че ВАС се е произнесъл с решение по отношение на съпруга й.

В хода на административното производство, с оглед спазване указанията на Съда, Х. Х. А. е назначена за представител с правомощията по чл.25, ал.3 ЗУБ в административното производство на своите деца със заповеди на Кмета на [община], приложени към административната преписка. Във връзка с изпълнение на разпоредбата на чл.15, ал.8 от Закона за закрила на детето, правото на правна помощ и жалба на малолетните деца са разяснени на Х. Х. А., като в тази връзка същата е изразила като техен законен представител и тяхна майка да се ползват от правна помощ, предоставяна от Националното бюро за правна помощ по реда на грантовото споразумение Н./2016/А./АГ/Е./0046 "По-нататъшно укрепване на националния капацитет на Република България в областта на убежището, миграцията и връщането". На Х. Х. А. е назначен служебно адвокат с цел предоставяне на правна помощ и консултация в производството по предоставяне на международна закрила.

От административната преписка се установява, че с Х. Х. А. са проведени три изслушвания, обективирани в съответните протоколи за проведено интервю: рег.№ УП8650/30.08.2018 г., рег.№ УП8650/26.05.2016 г. и рег.№ УП8650/28.04.2016 г. По време на проведените интервюта, чужденката е заявила, че е напуснала нелегално И. през м.януари 2016 г. в посока Турция, където е останала около два-три месеца. На територията на РБългария е влязла нелегално, укрита в камион, като след залавянето и от българските власти подава молба за предоставяне на международна закрила. До момента на напускане на държавата си по произход, Х. Х. А. е живяла последователно в градовете – М. и З.. Към датата на интервюта е заявила, че нейното семейство продължава да живее в И., но поради влошено икономическо положение, молителката не се е установила при близките си. Като основа причина за напускане на страната си по произход, същата посочва отправени заплахи за убийство по отношение на съпруга и от страна на ДАЕШ. Разказва, че той е работил шест години като шофьор за американските сили, и след напускането му от тази длъжност е започнал да получава заплахи по телефона и чрез листовки, оставени в дома си. След влизането на ДАЕШ в

И., съпругът на чужденката е рекетиран от същите за пари, през периода 2010 г. – 2011 г. След 2014 г. семейството на молителката напуска [населено място] и се установява в област Д., като през този период заплахи по отношение на нейния съпруг не са отправяни, но въпреки това тя и нейното семейство изпитвали страх. През 2015 г. приятел на съпруга на молителката бил убит, и поради тази причина тя и нейното семейство се наложило да напуснат, като продали притежаваната от тях фурна. В последните години животът на молителката и нейното семейство бил доста затруднен, тъй като съпругът и не намирал работа.

Х. Х. А. в хода на интервюта заявява, че по отношение на нея лично не са отправяни заплахи. Същата не е арестувана, съдена или осъждана, нито се е занимавала с политика, нито е членувала в политически партии и/или организации. Посочва, че в държавата си по произход не е имала проблеми, свързани с етническия и произход или с изповядваната от нея религия. В хода на административното производство е установено, че Х. Х. А. е гражданка на И., чрез предоставен от същата пред ДАБ при МС национален паспорт № 4549392, по вероизповедание мюсюлманин-сунит. Относно твърденията за отправени заплахи по отношение на съпруга и в хода на административното производство не са представени други доказателства, които да удостоверят този факт.

В хода на съдебното производство е изслушано изявление на жалбоподателката, която сподели, че има пет деца, тук е от четири години и тук децата ходят на училище. Напуснала е страната си, защото там има гражданска война, никой не знае кой и от къде се стреля. Заяви, че е взела децата и е тръгнала само с тях. Съпругът ѝ е в Турция, не е имал възможност да дойде и е останал там. В България жалбоподателката е дошла нелегално, качила се е на влак и на границата са били задържани и отведени в лагера в Х.. Тя не работи, а гледам децата. Заяви, че е болна, бърбреците я болят. Издържа се от роднини от Германия, които ѝ изпращат пари. Живее в лагера и получава социална помощ. Тъй като не е знаела къде да отиде, България е била най-близката държава, където е дошла и иска да остане тук заедно с децата си. Заяви, че ако ѝ се даде статут, ще може да работи, а децата да са подsigурени.

При така установеното по фактите Съдът формира следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл.168, ал.1 АПК), на основанията, посочени в чл.146 от кодекса, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателят на агенцията. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителката, в присъствието на преводач и адвокат.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл.35 и 36 АПК, предвид следното:

1. Проведено е интервю с жалбоподателката, в рамките на което са събрани доказателства за нейната бежанска история, приобщени са справки за актуалната обстановка в страната по произход.

2. Органът е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателя за закрила.

3. Съдът съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Указанията са общи за всички производства, съдържат и част, посветена на производството за предоставяне на статут, в това число за задължението на кандидата за статут да представи доказателства, като и за хода, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателката, в това число чрез преводач и на арабски език.

4. В рамките на процедурата жалбоподателката е била изслушана, зададени са и уточняващи въпроси, имала е възможност да сочи и представя доказателства в подкрепа на твърденията си, в резултат на това е заявила желанието си да "получи съдействие от българските власти, за да остане на територията на Република България". Видно от съдържанието на протокола за проведеното интервю, на жалбоподателката са зададени въпроси, които са позволявали да поправи грешка или да изтъкне факти, свързани с личното и положение и относими към искането и за закрила.

5. Твърденията, изложени в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила, поради необсъждане на доказателствата за страната по произход и формирането на неблагоприятни изводи за жалбоподателката, са неоснователни. На първо място в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данни за обстановката в И., в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията към ДАБ, част от тези източници на информация са обсъдени и в цитираните решения на Съда по правата на човека. Освен това в съдебното производство е представена справка вх.№ МД-67/03.02.2020 г. във връзка с направените от жалбоподателката възражения, че приложената такава към решението не е актуална и не отразява действителното положение в страната по произход.

Обсъдени са всички изложени от жалбоподателката факти, извършена е преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са въпрос на правилна преценка на доказателствата и относими към материалната законосъобразност на решението.

По законосъобразността на преценката на органа на молбата за закрила по същество, в това число твърденията на жалбоподателката и на информацията за страната му по произход, Съдът намира следното:

Неоснователен е доводът за неправилна преценка на фактите в оспореното решение, поради следното:

На първо място, органът е приел, че жалбоподателката е доказала своята самоличност, чрез подписана от нея декларация по чл.30, ал.1, т.3 ЗУБ и представен от нея документ за самоличност. На второ място, органът е приел, че твърденията на жалбоподателката разгледани по същество са неотносими и от тук са неприложими към предвидените основания по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. За предоставянето на хуманитарен статут на основание чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ е прието, че Х. Х. А. е имала възможността да живее в Иракски К., където състоянието на сигурността е относително стабилно, такъв не следва да бъде предоставен.

Действително, жалбоподателката не е твърдяла да е била подложена или да е

претърпяла каквото и да е насилие.

От изложеното следва, че остава единствено възможността молбата за закрила да бъде преценена на основание общата обстановка в страната по произход на жалбоподателя, т.е. на основания относими към всички цивилни лица, за които не са налице изключващи клаузи, в случая няма такива данни.

Доводът в жалбата за неизпълнени задължения от органа във връзка с тежестта на доказване, Съдът намира за неоснователен поради следното:

- Съгласно чл.4, § 1 от Квалификационната директива /Директива 2011/95/, държавите членки могат да преценят, че е задължение на молителя да предостави във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила. Чл. 4, ал. 5, буква а) от същата директива изисква, кандидатът за убежище да положи всички реални усилия, за да обоснове своята молба, а буква б) от същата разпоредба - изисква задоволително обяснение за липсата на останалите относими елементи.

- Съгласно § 196 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статута на бежанец на ВКБООН, тежестта на доказване е споделена между молителя и интервюиращия орган, при отчитане на общия правен принцип, тежестта да докаже фактите се носи от лицето, подало молбата за закрила. Изискването за доказване на твърденията не трябва да бъде прилагано толкова стриктно с оглед на трудностите на доказване, присъщи на особеното положение в което се намира кандидатът за статут на бежанец.

Посочените правни положения са предвидени по националното право: в чл.6 ЗУБ е предвидено, че компетентните органи по същия закон - длъжностни лица в Държавната агенция за бежанците, установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут. Съгласно чл.63а, ал.2 ЗУБ чужденецът е длъжен да представи своите доказателства до произнасянето по молбата му, като в случай, че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства, както и задължение да предаде всички притежавани документи за самоличност и за пътуване до територията на страната - чл.30, ал.1, т.2 ЗУБ. Тежестта на доказване, която носи жалбоподателката, и е указана при връчването на указанията, конкретно с посоченото в тях, че следва да представи всички доказателства, с които разполага в хода на производството по разглеждането на молбата и за закрила.

Правомощието на органа по чл.6 ЗУБ служебно да събере доказателства се реализира в хода на провеждането на интервюто, чрез проучването на информация за сигурни страни на произход и преценката на доказателствата. В казуса по делото, интервюиращият орган е изпълнил това си задължение, като е оказал необходимото съдействие на жалбоподателката по време на проведеното интервю, в това число е осигурил преводач, уверил се е, че здравословното състояние на жалбоподателката позволява провеждането му, зададени са относими въпроси, предоставена е възможност на жалбоподателката да направи изявление и извън зададените и въпроси (имате ли нещо да добавите), съставен е протокол за проведеното интервю, подписан от жалбоподателката и преводача, удостоверено е, че текстът на протокола е преведен на жалбоподателката и не са съществували пречки при комуникацията.

Изложеното води до извод, че Х. Х. А. е имала на разположение всички предвидени в закона правни средства да обоснове молбата си за закрила и да докаже твърденията си, а органът е приобшил актуална информация за страната и по произход, която е обсъдил в необходимата степен. Следователно не е допуснато нарушение на процесуалните изисквания при събирането на доказателствата, касаещи тежестта на доказване и осъществяването на правата на жалбоподателката, както и задълженията на административния орган.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателката, че органът не е изпълнил задължението си да събере доказателства за страната му по произход и с това е нарушил

процесуалните си задължения, поради следното:

При преценката за сигурна страна на произход не се допуска прилагането на необорима презумпция за сигурна страна и за сигурността на гражданите на тази страна, както следва от съображения 40 - 42 и от чл.36 до 39 от Процедурната директива /Директива 2013/32 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила - преработен текст/.

Информацията за държавата по произход на лицето следва да отговаря на определени изисквания - съображения 39 и 40 от преамбюла и чл.10, ал.3, б.б) от Процедурната директива. Изисква се да е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, изброени неизчерпателно - ЕСПОУ и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека, информацията да бъде за общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно. Прилагането от държавите членки на понятието за сигурни страни за всеки отделен случай или на списъци за такива страни, съгласно съображение 46 от Преамбюла на Процедурната директива, изисква *inter alia*, да бъдат съобразени насоките и оперативните наръчници, информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010, включително методиката на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на ВКБООН. В чл.4 от Регламент (ЕС) № 439/2010 са регламентирани правомощията на ЕСПОУ, в това число и да изготвя методиката. Съгласно ал. 2 на последната разпоредба, анализът на информацията за държавите по произход не цели да се дават указания на държавите-членки относно удовлетворяването или отхвърлянето на молби за международна закрила.

Общи критерии за определянето на сигурни страни на произход се съдържат в чл.36 от Процедурната директива, като за прилагането им държавите членки следва да определят условията и реда по националното си право.

Нормата на чл.75, ал.2 ЗУБ задължава изрично органа в рамките на производство по общия ред да се произнесе по всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Поради това по националното право е предвидено задължение при преценка на молбата за закрила да бъде събрана и обсъдена актуална информация за страната на произход на молителя. По общото изискване на чл. 36 АПК във вр. с принципите за истинност по чл.7 и за служебното начало по чл.9 АПК, следва да бъдат взети предвид всички относими факти и обстоятелства. Без съмнение информацията за страната по произход и преценката ѝ, съставляват такива факти и обстоятелства, предвид задължението за спазването на принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 ЗУБ, чл.33 от Ж. конвенцията от 1951 г., прогласен и в чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС.

Националният законодател е предвидил прилагането на списъци за сигурни страни на произход в рамките на определения от Съвета на ЕС минимален списък за такива страни – чл.96 ЗУБ. Това правно положение е съответствало на чл.29 от отменената Процедурна директива – Директива 2005/85, но тази разпоредба не е възпроизведена в действащата преработена Процедурна директива - 2013/32. С Решение от 06 май 2008 г. по дело С-133/06 на Съда на ЕС, са отменени чл.29, § 1 и 2 и чл.36, § 3 от Директива 2005/85/ЕО. Същевременно в Регламент (ЕС) № 439/2010 е предвидено само създаването на информация за държавите по произход, но не и процедура за изготвянето на общ списък за сигурни държави. По тези съображения, предвиденото по националното право прилагане на списък на сигурни страни на произход в рамките на установен минимален такъв за ЕС е неприложимо на формално основание към момента.

В чл.98, ал.1 ЗУБ е предвидена национална процедура за приемане на списъци на сигурни страни по произход – ежегодно с решение на Министерски съвет, но няма данни тази процедура да е проведена и да е изготвен такъв списък преди постановяването на оспореното по делото решение. В § 1, точки 7-9 от ДР на ЗУБ се съдържат легални определения на

понятията "държава по произход" и "сигурна държава по произход".

В чл.98, ал.2 ЗУБ се съдържат критерии за определянето на сигурни страни и източниците на информация. Според тази разпоредба, възможните източници на информация са от държавите - членки на Европейския съюз, ВКБООН, Съвета на Европа или други международни организации. От информацията за държавата по произход следва да се направи извод за степента, в която съответната държава, в случая И., предлага защита срещу преследване, въз основа на критерии, посочени в същата разпоредба. Критериите са следните: въз основа на актовете, приети в тази област, и начина, по който се прилагат; начинът, по който се спазват правата и свободите, уредени в ЕКПЧОС, Международния пакт за граждански и политически права или Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; начинът на прилагане на забраната за експулсиране или връщане по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. (принципът *non refoulement*, установен в чл.33 от конвенцията) и на четвърто място - съществуването на система за ефективни санкции срещу нарушенията на тези права и свободи.

Посочените правила по националния закон съответстват на предвиденото по чл.36, § 2 от Директива 2013/32 задължение за държавите членки да уредят в своето национално законодателство допълнителни норми, ред и условия за прилагането на понятието сигурна страна на произход. Съдът констатира, че именно законодателството, касаещо зачитането на основните човешки права – като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки на ООН и други сигурни източници за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в справката на Дирекцията към ДАБ. Съдът констатира, че в контекста на критериите по чл.98, ал.2, т.1-4 ЗУБ в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която иракската държава предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани. Методиката на ЕСПОУ касае достоверността на информацията за страните по произход, но не и преценката ѝ от гледна точка на сигурността.

При тези обстоятелства, Съдът приема за неоснователен довода в жалбата, че органът не е изпълнил задължението си да събере относима информация за страната му по произход от гледна точка на критериите за определянето на една страна като сигурна, установени по националното право.

Съдът намира за правилен извода в мотивите на решението по отношение на преценката на информацията за И., а доводите на жалбоподателката за обратното – за неоснователни, поради следното:

Тъй като възможен източник на информация за страни по произход според чл.98, ал.2 ЗУБ е Съвета на Европа, без да уточнява конкретен орган, Съдът намира, че такъв източник съставлява и информацията, цитирана в мотивите на решенията на Съда по правата на човека. Поради това информацията за обстановката в И. в казуси пред този съд за иракски граждани в сходно положение, с това на жалбоподателя е относима и към казуса по делото. Видно от мотивите на решенията, касае се за идентични на установените в чл.98, ал.2 ЗУБ критерии за преценка на информацията – от гледна точка на степента на зачитане на човешките права.

При приложението на тези критерии в казуса по делото следва извод, че е възможно завръщането на жалбоподателката в И. без да бъдат нарушени основните и човешки права до степен, че да се приеме нарушение на чл. 3 ЕКПЧ. Този извод следва от обстоятелството, че въоръженият конфликт е локализиран само на част от територията на страната, както е че страната се подобрява в икономическо отношение, видно от представената по делото справка. Освен това на база тези данни, следва извод, че не са налице основания да се приеме, че при връщането на жалбоподателката в И., същата ще бъде подложена на трите вида тежки посегателства, дефинирани в чл. 15, буква в) от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като

лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила), представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави субсидиарната закрила.

По отношение на жалбоподателката, действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход. Този извод в оспореното решение е правилен, тъй като жалбоподателката изрично е посочила в интервюто, че не е имала проблеми с властите, не е заплашена от наказателно преследване за извършено правонарушение. Аналогичен е изводът на съда и по отношение на изложеното от страна на жалбоподателката в хода на съдебното производство.

По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираната разпоредба (тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт), на първо място следва да се приеме, че в И. действително е налице въоръжен конфликт по смисъла на правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело C-285/12, A. D. от Съда на ЕС на чл.15, б.в) от Директива 2004/83/ЕО, понастоящем същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена.

Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия. При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в И. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009 г. по дело E. (C-465/07 на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл.15, буква в) от Директива 2011/85.

Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателката ще бъде изложена на посегателството, дефинирано в чл.15, буква в) от Директивата, тъй като е възможно да се завърне в региони, които не са засегнати от вътрешен въоръжен конфликт, т.е. извън регионите, в които са локализираните въоръжените сблъсъци между групировката Ислямска държава и правителствените въоръжени сили в И.. Видно от цитираната информация, на която Съдът по правата на човека се позовава за събитията в И., касае се за въоръжен конфликт във връзка със завземането на градове и села в Северозападен регион на И., които региони са различни от регион К.. Извън регионите на този въоръжен конфликт, действията на правителството следва да се считат за свързани с опазването на обществения ред и сигурността на населението, присъщи за всяка държавна власт. Поради това терористичните актове, предизвикани във връзка с противопоставянето между шиити и сунити, имащи за цел смяна на политическия режим, и мерките, които правителството

предприема във връзка с тях, не могат да се определят като вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС.

По тези съображения следва да се приеме, че не е допуснато нарушение на критериите, според които следва да се извърши преценката на информацията за страната по произход на жалбоподателя, нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, в това число крайните изводи в решението са правилни. В хода на проведеното интервю по общия ред, жалбоподателката не заявява факти, които да се приемат за относими към понятието за преследване на лично основание, следователно представената лична бежанска история не може да съставлява основание за предоставяне на закрила, то не е допуснато нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ – относно прилагането на принципа при съмнение – в полза на кандидата. Тъй като жалбоподателката няма лични причини да се страхува, нивото на общото насилие в И. трябва да е изключително, но това не се установява от информацията за страната и по произход.

В заключение Съдът достига до извод, че при постановяването на оспореното решение не е допуснато нарушение на оценяването на фактите и обстоятелствата, относими към молбата на жалбоподателката Х. Х. А.

за закрила, в това число и що се касае до установяването на фактическите обстоятелства, които могат да представляват доказателства в подкрепа на молбата за закрила, и до правната преценка на тези доказателства по правилата на националното право.

В оспореното решение са изложени фактически и правни основания за издаването му, същото е с адресат лицето, по чиято молба е образувано административното производство, разпореденото с него е в съответствие с правомощията на председателя на ДАБ, в случая на орган с делегирани правомощия по чл.75, ал.1 ЗУБ, не е налице и нарушение на предвидената от закона форма от външна страна за издаването му. В мотивите на решението са обсъдени всички факти, съобщени от жалбоподателката за личното му положение, както и за обстановката в И..

Обоснован и законосъобразен е отказът за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл.8 и чл.9 ЗУБ. Тези изводи не са опровергани в хода на съдебното производство от установените факти по делото. Поради липсата на твърдения жалбоподателката да е арестувана, осъждана, политически ангажирана или преследвана от официалните власти, то следва извод, че спрямо нея не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини, а именно: раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, поради политическо мнение или убеждение, също така не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване, не са посочени и други релевантни причини, обосноваващи опасения за преследване по смисъла на чл.8, ал.2-5 ЗУБ и риск от бъдещо такова, не е налице преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от закона. Посоченото изисква нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай, както правилно е прието в мотивите на обжалваното решение.

На основание чл.9 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън страната си на произход или местоживее по причина на заплахата за неговия живот, сигурност или свобода, поради насилие, възникващо от ситуации като въоръжен конфликт, както и когато е изложен на опасност от изтезание или други форми на нечовешко или унижително отнасяне или наказание и по тези причини не може или не желае да се завърне в страната си на произход или местоживее. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унижително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват.

След преценка на общата обстановка в И., личното положение на жалбоподателката и изложените от нея причини за нежеланието и да се завърне в страната си по произход, не

представляват причини, обусловени от страх от преследване по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, поради което правилно е преценена молбата, като неоснователна от гледна точка на основанията за предоставяне на хуманитарен статут.

Оспореното по делото решение е законосъобразно и от гледната точка на данните за страната по произход на жалбоподателката за факти, настъпили след постановяването му. Съдът намира, че такава информация следва да бъде съобразена, в това число и изведена от прецедентната съдебна практика на Съда по правата на човека по сходни случаи. Това е така, тъй като във всеки един момент следва да бъде гарантирано спазването на принципа за забрана за връщането /non refoulement/, предвиден по чл.33 от Ж. конвенция от 1951 г. Спазването на този принцип е относимо към правото по чл. 3 ЕКПЧОС и към задължението на българската държава да гарантира спазването на предвидените права и свободи по тази конвенция по отношение на всяко лице, което се намира под нейна юрисдикция – чл. 1 от Конвенцията.

Предвид изложеното Съдът приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд-С. град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Х. А., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], срещу Решение № 5667/19.09.2019 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е отхвърлена молбата на оспорващата за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: